

Μάρω Κακαβέλα

ΣΚΥΛΟΙ ΣΤΑ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΑ

Μάιος 2021

Αθήνα

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής | Θέατρο Πορεία

Η Μάρω Κακαβέλα γεννήθηκε το 1967 στην Αθήνα. Σπούδασε μηχανολόγος μηχανικός στο Πανεπιστήμιο Πατρών, Δημοσιογραφία στο Κολλέγιο Δημοσιογραφικών Σπουδών και Σκηνοθεσία στην Σχολή Σταυράκου. Έχει περάσει από σαράντα κύματα και άλλες τόσες δουλειές. Από κειμενογράφος στα trailers του MEGA, μέχρι παραγωγή στο BLACK OUT του Μενέλαου Καραμαγγιώλη. Βέβαια ψωμί στο τραπέζι της βάζει το επάγγελμα του μηχανικού. Και παντεσπάνι οι μεταφράσεις που ενίοτε ολοκληρώνει. Τα τελευταία τρία χρόνια παρακολούθησε κατ' εξακολούθηση και κατ' έξιν μαθήματα δημιουργικής γραφής στην Σχολή του ΠΑΤΑΚΗ με τον Νίκο Δαββέτα. Σκόρπια γραπτά της έχουν δημοσιευθεί σε ηλεκτρονικά λογοτεχνικά περιοδικά και φυσικά στην προσωπική της σελίδα στο Facebook. Δεν έχει παιδιά, έχει όμως ένα σκύλο, τον Ορέστη.

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6944744935

Email: mkakab@tee.gr

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2020 – Μάιος 2021) με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη, Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη και Μάνο Κουνουγάκη.

Το θεατρικό έργο *Σκύλοι στα Νεκροταφεία* της Μάρως Κακαβέλα διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

Σκύλοι στα Νεκροταφεία

Στην Μαργαρίτα μου

Τα Πρόσωπα

Δημοσιογράφος

Σκύλος

Τίτος

Φρουρός

Ξεναγός

Περίληψη

Ο Τίτος είναι απεσταλμένος της νόμιμης κυβέρνησης, έχοντας στα χέρια του ένα σχέδιο ανακωχής προς του αντάρτες. Οι αντάρτες ετοιμάζονται να τον εκτελέσουν, καταδικάζοντας έτσι την τελευταία ευκαιρία για ειρήνη. Ο Τίτος όμως έχει προσφερθεί να πάει, γιατί είναι ο μόνος επιζών από την ομάδα που έκρυψε όλο το χρυσό του κράτους, λίγο πριν ξεσπάσει ο εμφύλιος. Ξέρει ότι αν προσπαθήσει να διαπραγματευτεί την πληροφορία αυτή σε αντάλλαγμα την ζωή του, με τον αρχηγό των ανταρτών, τον διαβόητο Σκύλο, και θα υποβληθεί σε βασανιστήρια και στο τέλος θα τον σκοτώσουν. Έχει όμως και κάποιους δικούς του ανεξόφλητους λογαριασμούς με τον Σκύλο. Την νύχτα πριν την εκτέλεση του, καταφέρνει και πείθει τον φρουρό του, έναν μάλλον αφελή αλλά θηριώδη άνδρα, να τον απελευθερώσει και φεύγουν μαζί για τον θησαυρό και την ελευθερία. Ο χρυσός είναι θαμμένος σ' ένα κενοτάφιο στο νεκροταφείο του χωριού. Φτάνοντας εκεί διαπιστώνουν ότι για κάποιο ανεξήγητο λόγο, δεν μπορούν να βρουν την είσοδο του τάφου. Εκεί τους βρίσκει ο Σκύλος, και όλοι μαζί μπαίνουν στο κενοτάφιο για να ξεθάψουν τον χρυσό.

ΣΚΗΝΗ 1

Είναι ένα ασπρόμαυρο βίντεο που θα προβληθεί σε οθόνη προβολής πάνω στην σκηνή. Είμαστε μπροστά από ένα κενοτάφιο, ένας δημοσιογράφος κάνει ένα ΟΝ σε τηλεοπτικό ρεπορτάζ.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ : Συγκλονισμένη η κοινή γνώμη παρακολουθεί την ανεύρεση τριών σκελετών μέσα στον οικογενειακό τάφο επιφανούς αστικής οικογένειας, της οποίας το όνομα ακόμα δεν μπορούμε να σας αποκαλύψουμε Σύμφωνα με τις πρώτες πληροφορίες ο τάφος είχε παραμείνει κλειστός για πάρα πολλά χρόνια, αφού οι τελευταίοι απόγονοι είχαν κηρυχθεί αγνοούμενοι μετά την ειρήνευση. Εικάζεται ότι μπορεί να πρόκειται και για απόπειρα ληστείας, αφού στο εσωτερικό του τάφου επικρατούσε κυριολεκτικά ένα χάος. Σύμφωνα με ανεπιβεβαίωτες πληροφορίες στον τάφο μπορεί και να ήταν κρυμμένα κειμήλια μεγάλης αξία. Αγαπητοί τηλεθεατές, η δημοσιογραφική έρευνα μας συνεχίζεται. Για οποιεσδήποτε εξελίξεις θα σας κρατάμε ενήμερους...

ΣΚΗΝΗ 2

Ο Τίτος και ο Σκύλος είναι καθισμένοι έξω από μια σκηνή, στο βάθος βλέπουμε ένα νεκροταφείο.

ΤΙΤΟΣ : Είναι ευκαιρία, γιατί δεν το βλέπεις;

ΣΚΥΛΟΣ : Τέτοιες ευκαιρίες να τις χέσω.

ΤΙΤΟΣ : Δεν πρόκειται να υπάρξει τίποτα μετά από αυτή.

ΣΚΥΛΟΣ : Στ' αρχίδια μου ρε. Το καταλαβαίνεις; Εκεί σας έχω όλους γραμμένους.

ΤΙΤΟΣ : Θα πάρεις και τους υπόλοιπους στον λαιμό σου.

ΣΚΥΛΟΣ : Ενώ αν υπογράψω την βρωμο-συμφωνία σου, θα σωθούμε! Ναι, καλά τραγούδα.

ΤΙΤΟΣ : Δεν εμπλέκομαι εγώ στην συμφωνία. Εγώ απλώς είμαι ο αγγελιαφόρος.

ΣΚΥΛΟΣ : Σωστά, εσύ περιμένεις να δεις που θα κιάσει η μπάλα, για να πας να γλύψεις. Τώρα θα σε μάθω;

ΤΙΤΟΣ : Δεν κουράστηκες τόσα χρόνια, κυνηγημένος;

ΣΚΥΛΟΣ : Δεν κουράστηκες τόσα χρόνια στην σωστή πλευρά της ιστορίας;

ΤΙΤΟΣ : Σου λέω είναι αποφασισμένοι να την τηρήσουν.

ΣΚΥΛΟΣ : Κι εγώ σου λέω, ότι μόλις βάλω την τζιφρα στο κωλόχαρτο, μας πήρε και μας σήκωσε. Κι εσένα κι εμένα.

ΤΙΤΟΣ : Εμένα να μ' αφήσεις απ' έξω.

ΣΚΥΛΟΣ: Τώρα πια είναι πολύ αργά. Μην πάει χαμένος και ο κόπος σου που ανέβηκες εδώ πάνω.

ΤΙΤΟΣ: Μπορείς να τους ζητήσεις εγγυήσεις.

ΣΚΥΛΟΣ : Αλήθεια; Δεν το είχα σκεφτεί!

ΤΙΤΟΣ : Να σας αφήσουν να φύγετε. Να μην σας πειράζουν. Κι ύστερα υπογράφεις.

ΣΚΥΛΟΣ : Με κοροϊδεύεις ρε; Σε έστειλαν εδώ για να με κοροϊδέψεις μέσα στα μούτρα μου ;

ΤΙΤΟΣ : Μ' έστειλαν για να σε πείσω.

ΣΚΥΛΟΣ : Μια χαρά τα πας. Συνέχισε.

ΤΙΤΟΣ : Εγώ στην θέση σου....

ΣΚΥΛΟΣ : Άντε ρε κερατά, που θες να έρθεις και στην θέση μου. Ξέρεις πόσους έχω φάει εγώ;

ΤΙΤΟΣ : Ξέρω. Πολλούς. Άγνωστους και γνωστούς.

ΣΚΥΛΟΣ : Άντε γεια σου. Αμέτρητους. Σκυλί ατάιγο έγινα. Γι' αυτό κόψε τις βρωμιές σου. Κανείς δεν μπορεί να μπει στην θέση μου. Ούτε καν εσύ. Ποτέ. Το κατάλαβες;

ΤΙΤΟΣ : Στην θέση σου, θα το διάβαζα το χαρτί.

ΣΚΥΛΟΣ : Μια ζωή να μου πηγαίνεις κόντρα. Δεν θ' αλλάξεις τώρα.

ΤΙΤΟΣ : Το ξέρεις κι εσύ ότι δεν πάει άλλο αυτή η κατάσταση. Πρέπει να μπει ένα τέλος.

ΣΚΥΛΟΣ : Το τέλος που θέλω εγώ!

ΤΙΤΟΣ : Δεν έχεις πια το πάνω χέρι!

ΣΚΥΛΟΣ : *(σηκώνεται και χτυπάει το χέρι του στο τραπέζι έξαλλος)* Ούτε κι αυτοί.

ΤΙΤΟΣ : Ναι, ούτε και αυτοί. Φτάσατε σε αδιέξοδο. Κι όσο δεν τα βρίσκετε, τόσο πιο δύσκολο θα γίνεται. Μια-μια κλείνουν οι πόρτες.

ΣΚΥΛΟΣ : Εγώ τέτοια ξεφτιλίκια, δεν υπογράφω. Αν νομίζουν ότι μπορούν να με αναγκάσουν ας κοπιάσουν.

ΤΙΤΟΣ : Αφού δεν ξέρεις ακόμα τι γράφει.

ΣΚΥΛΟΣ : Μου τάπες, και δεν χρειάζεται να τα διαβάσω.

ΤΙΤΟΣ : Που ξέρεις, μπορεί να λέω ψέματα.

ΣΚΥΛΟΣ : Αι σικτίρ ρε. Χρόνια τώρα το παίζεις πιο έξυπνος από μένα και πας να με τυλίξεις με δικολαβιστικά. Τι δηλαδή, αλλά λες, κι άλλα γράφουν στο κωλόχαρτο;

ΤΙΤΟΣ : Λέω ότι πρέπει να το διαβάσεις.

ΣΚΥΛΟΣ : Κι εγώ λέω να πας να πνιγείς μουλόσπορε. Που θα μου κάνεις και υποδείξεις.

ΤΙΤΟΣ : Κι οι άλλοι; Αυτοί δεν έχουν λόγο; *(Δείχνει πίσω τους, όπου βλέπουμε τον Φρουρό καθισμένο να καθαρίζει ένα μήλο)*

ΣΚΥΛΟΣ : Εδώ κουμάντο κάνω εγώ. Αν τους κοιτάει ας τολμήσουν να φέρουν αντίρρηση.

ΤΙΤΟΣ : Κι αν τολμήσουν; Είναι και η δική τους η ζωή που παίζεται.

ΣΚΥΛΟΣ : Πάει πια η δική τους η ζωή. Την άφησαν στα πόδια του Σκύλου, *(δείχνει τον σκύλο του που είναι καθισμένος στα πόδια του)*, άπαξ και ανέβηκαν εδώ.

ΤΙΤΟΣ : Είναι ευκαιρία σου λέω. Μία και μοναδική.

ΣΚΥΛΟΣ : Και εκείνη η παλιά, κι εκείνη ευκαιρία ήταν. Μία και μοναδική. Για εκεχειρία, για ειρήνη, για αδελφοσύνη. Και για κοίτα μας. Από τότε χιλιάδες αποθαμένοι μας περιμένουν στην κόλαση.

ΤΙΤΟΣ : Τότε ήταν αλλιώς.

ΣΚΥΛΟΣ : Και δηλαδή τι έχει αλλάξει;

ΤΙΤΟΣ : Το 'πες και μόνος σου, οι νεκροί. Πρέπει να μπει ένα τέλος.

ΣΚΥΛΟΣ : Αυτοί είναι πια νεκροί, δεν λογιάζονται. Εγώ ακόμα στέκομαι. Για να πάρετε την ειρήνη σας πρέπει εγώ να βάλω εγώ την ουρά στα σκέλια και να γίνω σαν κι εσένα. Να χορεύω όποτε μου βαράν νταούλια. Φτου σου κατάντια.

ΤΙΤΟΣ : Δεν είπα αυτό...

ΣΚΥΛΟΣ : Και τι είπες ρε; Να υπογράψω είπες. Να κατέβω, να παραδώσω περιοχές και όπλα και να πως το μολόγησες; Να αποτραβηχτώ. Τι είμαι ρε για να αποτραβηχτώ, παλίρροια;

ΤΙΤΟΣ : Δεν είσαι και είκοσι...

ΣΚΥΛΟΣ : Πουτάννας γιέ, μουνούχε, θα σε αφαλοκόψω, το κατάλαβες ρε; Κομμάτια θα σε πάρουν από τα χέρια μου.

ΤΙΤΟΣ : Ούτε κι εγώ, άλλωστε.

ΣΚΥΛΟΣ : Τα κυνηγάρια δεν αποτραβιούνται, είτε ψοφάνε, είτε τα σκοτώνουν.

ΤΙΤΟΣ : Αυτός είναι λοιπόν ο στόχος σου; Να φας μια στο δόξα πατρι όπως κι εκείνος, να σε θάψουν δόξη και τιμή στον ίδιο τάφο και μετά να υπογράψουν αυτοί για πάρτη σου; Και τόσα χρόνια για τι πολεμούσες; Και μη μου πεις για τον σκοπό!

ΣΚΥΛΟΣ : *(χαμηλόφωνα)* Σκάσε καταραμένε! Άσε τον ήσυχο, τον πεθαμένο.

ΤΙΤΟΣ : Άρα να ζήσεις θες. Στα λόγια μου.

ΣΚΥΛΟΣ : Σου είπα σκάσε! Νομίζεις ότι δεν μας ακούν; Παντού στημένα είναι τα αυτιά τους και με παρακολουθούν. Κι αυτοί σαν κι εσένα, να με νεκροστολίσουν ονειρεύονται.

ΤΙΤΟΣ : Το ξέρεις, αν δεν υπογράψεις, θα σε φάνε οι δικοί σου.

ΣΚΥΛΟΣ : Με απειλεις ρε σκουλήκι;

ΤΙΤΟΣ : Όχι, εγώ. Οι περιστάσεις.

ΣΚΥΛΟΣ : Κιχ δεν θα βγάλουν. Θα τους σφάξω στο γόνατο.

ΤΙΤΟΣ : Αυτό δα το ξέρεις καλά. Καλύτερα απ' όλους μας. Αλλά στόμωσε πια το μαχαίρι σου και έχει ήδη ξεινήσει η κούραση και η αμφισβήτηση.

ΣΚΥΛΟΣ : *(σκύβει και του ψιθυρίζει στο αυτί)* Το ξέρουν κι άλλοι;

ΤΙΤΟΣ : Τάφος.

ΣΚΥΛΟΣ : Συλημένος.

ΤΙΤΟΣ : Δεν έχεις άλλη επιλογή.

ΣΚΥΛΟΣ : *(σηκώνεται όρθιος και τον πιάνει από τον γιακά).* Και όμως. Αν δεν φτάσει ποτέ στα χέρια μου η συμφωνία πώς είναι δυνατόν να την υπογράψω; *(πιάνει τα χαρτιά και τα σκίζει)*

Φωνάζει τον Φρουρό.

ΣΚΥΛΟΣ : Χώστον στον τάφο. Κι εσύ απέξω. Κανείς δεν τον ζυγώνει, ακούς; Κανείς.

ΣΚΗΝΗ 3

Ο Φρουρός είναι καθισμένος έξω από το κενοτάφιο. Καπνίζει.

ΦΡΟΥΡΟΣ: Μα ναι σου λέω. Πατημένα δεκάξι, κι ακόμα την θάλασσα δεν την είχα δει.

ΤΙΤΟΣ: Ούτε σε φωτογραφίες;

ΦΡΟΥΡΟΣ: Δεν είναι το ίδιο. Την φωτογραφία δεν μπορείς να την μυρίσεις.

ΤΙΤΟΣ: Και καλά αφού δεν είχες δει μέχρι τότε την θάλασσα, πως και σου κόλλησε να γίνεις ναυτικός;

ΦΡΟΥΡΟΣ: Όχι απλά ναυτικός. Καπετάνιος. Σε ποντοπόρο. Ονειρευόμουν να στέκομαι στην γέφυρα και γύρω ένας οριζοντας όλος ο κόσμος. Ήξερα απέξω όλα τα λιμάνια του κόσμου. Μοντεβιδέο, Μάλαγα, Κάρντιφ, Γιοιοχάμα, κι ας μην είχα τελειώσει ούτε την τρίτη Δημοτικού. Τέτοια λαχτάρα.

ΤΙΤΟΣ: Και έγινες;

ΦΡΟΥΡΟΣ: Εμείνο το καλοκαιρι τα είχα όλα σχεδιάσει. Είχα πείσει και τον πατέρα ότι εγώ με ζώα και χρώματα δεν κάνω χωριό. Δεν ήθελε και πολύ. Ένας λιγότερος στα μοιράσματα. Ένας λιγότερος στο τάσιμα.

ΤΙΤΟΣ: Κι η μάνα σου;

ΦΡΟΥΡΟΣ: Εμείνη τι να πει; Αφού το έβλεπε, είχα μαγευτεί. Τα βουνά με πλάκωναν. Σκιαρφάλωνα στις κορυφές κι αντί να προσέχω τα ζα, κοιτάζα προς την μεριά που ξάκριζε η θάλασσα.

ΤΙΤΟΣ: Και μπάραρες.

ΦΡΟΥΡΟΣ: Όλα τα είχα κανονισμένα. Τα χαρτιά από το σχολείο, το σπίτι για τον πρώτο καιρό, γιατί μετά θα έμπαινα στην σχολή, κάτι λίγα χρήματα, μέχρι και τα ονόματα κάποιων ναυτικών για ώρα ανάγκης...

ΤΙΤΟΣ: Και;

ΦΡΟΥΡΟΣ: Τι και; Αφού ξέρεις... τι ρωτάς;

ΤΙΤΟΣ: Δεν πρόλαβες.

ΦΡΟΥΡΟΣ: Ούτε μέχρι το λιμάνι. Τα νέα με βρήκαν στο σταθμό. Τα πίσω μπρος. Αν μπορούσα ας έκανα κι αλλιώς. Μας μάζεψαν επιτόπου. Στις δέκα μέρες μας έχωσαν κι ένα όπλο στο χέρι κι ο θεός βοηθός.

ΤΙΤΟΣ: Κι εδώ πως κατέληξες;

ΦΡΟΥΡΟΣ : Στην αρχή δεν είχα πολυκαταλάβει τι γινόταν. Είπα, κάτσε χαμηλά για λίγους μήνες μέχρι να καταλαγιάσει η σιόνη και το μπαρούτι.

ΤΙΤΟΣ : Τράβαγε όμως το πράγμα.

ΦΡΟΥΡΟΣ: Όταν το κατάλαβα ότι δεν θα ξεμπερδεύαμε εύκολα, ότι όλοι ήταν λυσσασμένοι, ξαναθυμήθηκα το μπλε και την ανοιχτωσιά και θόλωσαν τα μάτια μου. Ποιος είχε δίκιο και ποιος άδικο, εμένα δεν με αφορούσε. Κανείς δεν με ρώτησε την γνώμη μου. Τι ήμουν, ένας ακόμα στις γραμμές τους. Ξεγραμμένο με είχαν. Ένα βράδυ, σηκώθηκα κι έφυγα.

ΤΙΤΟΣ: Έτσι απλά; Λιποτάκτης;

ΦΡΟΥΡΟΣ: Πες το κι έτσι. Στο 'πα αυτός ο πόλεμος δεν ήταν δικός μου. Μέχρι τότε τουλάχιστον. Έπεφταν δίπλα μου οι σκοτωμένοι, κι εγώ το μόνο που σκεφτόμουν ήταν να κρυφτώ πίσω από τα πτώματα, να λουφάξω, να την γλιτώσω, να μην με θερίσουν κι εμένα.

ΤΙΤΟΣ: Κι αφού έφυγες, που πήγες;

ΦΡΟΥΡΟΣ: Όλος ο χαμός γινόταν στα βουνά. Εμείς πάνω, αυτοί κάτω. Έλεγα ότι θα τα κατάφερνα να φτάσω στο λιμάνι. Αλλά λογάριαζα χωρίς τον ξενοδόχο.

ΤΙΤΟΣ: Τον Σκύλο.

ΦΡΟΥΡΟΣ: Ναι. Αλλά τότε δεν τον φωνάζαν έτσι. Είχε όνομα. Ήταν ακόμα κάτι από άνθρωπος. Το βράδυ που τα μάζεψα και πήρα να κατηφορίζω, το ίδιο έκανε κι αυτός, αλλά από άλλη μπάντα. Τον πέτυχα στο διάσελο. Είχε κι ένα φεγγάρι, λες και ήταν μέρα. Κοιταχτήσαμε. Κατάλαβε ό ένας τον άλλο και προχωρήσαμε μαζί. Μέχρι να φτάσουμε στα ριζά του βουνού, είχα ξεχάσει και τους ορίζοντες και τα ταξίδια.

ΤΙΤΟΣ: Δηλαδή;

ΦΡΟΥΡΟΣ: Τι δηλαδή. Δεν τον έχεις ακούσει ποτέ να μιλάει για τον σκοπό;

ΤΙΤΟΣ: Πείστηκες.

ΦΡΟΥΡΟΣ: Που να θυμάμαι πια. Μετά από τόσα χρόνια, τα βράδια που γέρνω για να κοιμηθώ, απορώ με τον εαυτό μου που βρίσκομαι ακόμα εδώ.

ΤΙΤΟΣ: Κι όμως, δίπλα του, κι εσύ πιστό σκυλί του. Γιατί;

ΦΡΟΥΡΟΣ : Γιατί όχι. Με ταΐζει, με ποτίζει. Την μια μου τάξει και την άλλη με κλωτσάει.

ΤΙΤΟΣ: Φοβάσαι;

ΦΡΟΥΡΟΣ: Πάρτο κι έτσι άμα σε βολεύει. Θες από φόβο, θες από δειλία, θες γιατί δεν έχω που αλλού να πάω. Θες γιατί συνήθισα σ' έναν αφέντη.

ΤΙΤΟΣ: Κι οι δικοί σου; Τα μέρη σου;

ΦΡΟΥΡΟΣ: Την τελευταία φορά που πήρα άδεια και ανηφόρισα, οι γέροι είχαν ξεβγει. Το σπίτι θεόκλειστο. Τα χρώματα και τα ζώα ένας θεός ξέρει. Όσο για τ' αδέρφια μου, τα μισά με μας, τα μισά με τους απέναντι. Σκορπισμένα σ' όλη την επικράτεια.

ΤΙΤΟΣ: Κι έτσι επέστρεψες στον Σκύλο.

ΦΡΟΥΡΟΣ: Λες και είχα επιλογή. Αμέτοχος δεν μπορείς να είσαι. Κάποιος θα σε φάει. Τον Σκύλο ήξερα, στον Σκύλο γύρισα.

ΤΙΤΟΣ: Κι η θάλασσα, δεν προσπάθησες ξανά να μπαριάρεις;

ΦΡΟΥΡΟΣ: Ωχου πια με τις ερωτήσεις. Σώνει. Τι τα ανασκαλεύεις; Πεθαμένα πράγματα. Εδώ πάνω, άμα πέσεις να κοιμηθείς τόσο βαθιά, όσο να δεις ονειράτα, πάει δεν θα ξυπνήσεις. Λοιπόν λούφαξε στην γωνιά σου και κλείσε τα μάτια σου.

ΤΙΤΟΣ: Λες να μπορώ.

ΦΡΟΥΡΟΣ: Έχεις κι εσύ τα δίκια σου. Τι να σου πω.

ΣΚΗΝΗ 4

Μόλις τελειώνει η συζήτηση με τον Φρουρό, εμφανίζεται ο Σκύλος. Είναι λίγο πριν σκοτεινιάσει τελείως.

ΣΚΥΛΟΣ : (προς τον Φρουρό) Πήγαινε να του φέρεις να φάει. Ζήτα από τον Παναγή να σου δώσει κι από το καλό το κρασί. Τέτοια ώρα αύριο τον κηδεύουμε, μην πάει νηστικός κι απότιστος.

(Ο Φρουρός αποχωρεί και ο Σκύλος ανοίγει την πόρτα του κενοταφίου)

ΣΚΥΛΟΣ: Σε λίγο θα νυχτώσει. Πάμε μια βόλτα ν' αποχαιρετήσεις τ' αγαπημένα σου βουνά.

ΤΙΤΟΣ : Καλοσύνη σου.

Απομακρύνονται από το κενοτάφιο.

ΣΚΥΛΟΣ: Σου δίνω πέντε λεπτά. Μετά θα ξεκινήσω να πυροβολώ. Μέχρι που να μαζευτούν και να σε ψάξουν, θα έχεις φτάσει στον αμαξιτό. Από κει κάνε τα κουμάντα σου.

Ο Τίτος μένει ακίνητος.

ΣΚΥΛΟΣ: Είσαι ηλίθιος. Αυτή είναι η τελευταία σου ευκαιρία. Αύριο το πρωί σε στήνω στον τοίχο.

ΤΙΤΟΣ : Γιατί;

ΣΚΥΛΟΣ: Γιατί είσαι προδότης και κατάσκοπος.

ΤΙΤΟΣ : Γιατί μ' αφήνεις να φύγω;

ΣΚΥΛΟΣ: Γιατί δεν θέλω και το αίμα σου μαζί με τ' άλλα κρίματα μου.

ΤΙΤΟΣ : Και πότε νοιάστηκες εσύ για κάποιον άλλο, εκτός από το τομάρι σου;

ΣΚΥΛΟΣ: Νοιάζομαι τώρα.

ΤΙΤΟΣ : Ακόμα κι αν φύγω και την γλιτώσω, εμείς δεν έχουμε πατρίδα.

ΣΚΥΛΟΣ: *(κλωτσάει με μανία κάτι πέτρες)* Άντε γαμήσου ρε.

ΤΙΤΟΣ : Ότι κι αν κάνεις, εμείς δεν θα πατίσουμε ποτέ.

ΣΚΥΛΟΣ: *(Βγάζει τσιγάρο, δίνει και στον Τίτο)* Κάντην την τώρα και τους λογαριασμούς μας θα τους κλείσουμε στην Κόλαση, έτσι κι αλλιώς.

ΤΙΤΟΣ : Δεν πάω πουθενά.

ΣΚΥΛΟΣ: Και τι νομίζεις ότι θα σε λυπηθώ;

ΤΙΤΟΣ : Δεν θα τολμήσεις.

ΣΚΥΛΟΣ: Καλά περίμενε να ξημερώσει και θα δεις.

ΤΙΤΟΣ : Μαζί μου θα σε πάρω.

ΣΚΥΛΟΣ: Τραγούδα. Αύριο με το πρώτο φως, σε στήνω.

ΤΙΤΟΣ : Χωρίς εμένα είσαι ένα τίποτα.

(Ο Σκύλος τον πιάνει από τον γιακά.)

ΣΚΥΛΟΣ: Θα σε πνίξω ρε με τα ίδια μου τα χέρια. Θα σου βγάλω τ' άντερα και θα τα ταΐσω στα σκυλιά.

ΤΙΤΟΣ : *(του κατεβάζει τα χέρια)* Πες ότι θες. Άμα πεθάνω, ακολουθείς.

ΣΚΥΛΟΣ: *(Βγάζει από την τσέπη του ένα φλασάκι. Πίνει μια γουλιά, δίνει και στον Τίτο)* Και η συνθήκη, φέματα; Ανέβηκες μέχρις εδώ για να κλείσουμε το νιτερέσο μας;

ΤΙΤΟΣ : Όχι τα χαρτιά είναι αληθινά, και το ξέρεις. Οι άλλοι εκεί κάτω θέλουν ανακωχή.

ΣΚΥΛΟΣ: Εσύ όμως, δεν θες.

ΤΙΤΟΣ : Μπορεί να θέλω κι εγώ, ποτέ δεν ξέρεις.

ΣΚΥΛΟΣ: Ναι, σ' έπιασε το πατριωτικό σου κι έβαλες το κεφάλι σου στον τορβά, κι ανηφόρισε. Γιατί δεν τους άφησες να στείλουν κάποιον άλλο; Πού ξέρεις μπορεί και να υπέγραφα. Εσύ το στερνοκούνι του, εσύ ο τελευταίος της γενιάς του.

ΤΙΤΟΣ : Την απάντηση την ξέρεις.

ΣΚΥΛΟΣ: *(Πίνει μια γουλιά ακόμα)* Γαμώ το ζεσταύρι μου, την ξέρω. Γι' αυτό σου λέω φύγε. Ο Φρουρός όπου νάναι θα γυρίσει.

ΤΙΤΟΣ : Αυτήν την φορά δεν φεύγω. Οι δυο μας απομείναμε, πια. Εσύ κι εγώ. Το τελευταίο αίμα της κραταιάς γενιάς. Φρόντισες εσύ γι' αυτό.

ΣΚΥΛΟΣ : Κι εσύ είσαι ο αθώος του αίματος!

ΤΙΤΟΣ : Δεν ήμουν εγώ ο δήμιος.

ΣΚΥΛΟΣ: Δεν είχα άλλη επιλογή. Έπρεπε. Δεν θα στείκόμουν αλλιώς. Ήμουν ο αρχηγός. Γαμώ το Χριστό μου, δεν καταλαβαίνεις. Έπρεπε. Ο σκοπός, οι υποσχέσεις, η γαμημένη η πίστη στα ιδανικά μας. Σιατά κι απόσιατα.

ΤΙΤΟΣ : Πάνε αυτά τώρα. Όχι ότι τα πίστεψες και ποτέ σου.

ΣΚΥΛΟΣ : Τα πίστεψα όσο κι εσύ. Ιδέες για ένα κόσμο καλύτερο πιο δίκαιο. Έτσι μου έλεγαν.

ΤΙΤΟΣ: Μόνο που δεν σου είπαν ότι θα 'πρεπε να θυσιάσεις το αίμα σου.

ΣΚΥΛΟΣ: Από αλλού ξεκίνησα. Που βρέθηκα και γιατί, εσένα ειδικά δεν θα σου δώσω λογαριασμό.

ΤΙΤΟΣ : Κι όμως. Σε μένα πια λογοδοτείς.

ΣΚΥΛΟΣ: Έχεις δίκιο. Άμα σε φάω, ξόφλησα.

Αρπάζει τον Τίτο από το σακάκι και τον τραβά.

ΣΚΥΛΟΣ: Πάμε. Την έχασες την ευκαιρία σου. Αύριο με το πρώτο λάλημα, σε στήνω στον τοίχο.

ΤΙΤΟΣ : Το πήρες απόφαση;

ΣΚΥΛΟΣ: Πεθαμένος είμαι από τότε. Τι σημασία έχει πια!

ΣΚΗΝΗ 5

Ο Φρουρός είναι έξω από το κενοτάφιο. Ακόμα είναι νύχτα.

ΦΡΟΥΡΟΣ : *(Στρίβει τσιγάρο)* Σε λίγο ξημερώνει.

ΤΙΤΟΣ: Ε, σύντροφε, σου περισσεύει ένα και για μένα;

ΦΡΟΥΡΟΣ: Θα σου δώσω, αλλά δεν είμαστε σύντροφοι.

ΤΙΤΟΣ: Καλά μια κουβέντα είπα. Αν όχι σύντροφοι, τότε συνάνθρωποι, συναγωνιστές. Ότι σε βολεύει.

ΦΡΟΥΡΟΣ: *(Δίνει τσιγάρο μέσα από το παραθυράκι)* Εσύ κι εγώ δεν είμαστε τίποτα.

ΤΙΤΟΣ: Κι όμως, είμαστε καταδικασμένοι στην ίδια μοίρα. Μελλοθάνατοι.

ΦΡΟΥΡΟΣ: Εσύ σίγουρα. Με το πρώτο φως. Τον άκουσα που έδινε οδηγίες στους άλλους.

ΤΙΤΟΣ : Σήμερα εγώ, αύριο εσύ. Τι νομίζεις ότι θα την γλιτώσεις πάλι;

ΦΡΟΥΡΟΣ : Ακόμα δεν τελείωσε τίποτα.

ΤΙΤΟΣ : Τελείωσαν τα πάντα. Από την στιγμή που έσκισε τα χαρτιά, υπογράψατε όλοι την καταδίκη σας. Είναι θέμα ημερών, άντε βδομάδων.

ΦΡΟΥΡΟΣ : Δέκα χρόνια τώρα, όλα θέμα βδομάδων είναι. Ξέρω.

ΤΙΤΟΣ : Άκου με που σου λέω. Αυτή ήταν η τελευταία του διέξοδος. Και το ξέρει.

ΦΡΟΥΡΟΣ : Και τότε γιατί δεν υπέγραψε;

ΤΙΤΟΣ : Εσύ να μου πεις. Τον παραστέκεσαι τόσα χρόνια.

ΦΡΟΥΡΟΣ : Τον έχω δει να μας γλιτώνει από χειρότερους εφιάλτες.

ΤΙΤΟΣ : Πίστεψε με, αυτό εδώ είναι το τέλος του.

ΦΡΟΥΡΟΣ : Και πως είσαι τόσο σίγουρος;

ΤΙΤΟΣ : Καλά, μην με πιστεύεις. Τι έχω να κερδίσω με τα ψέματα; Σε λίγες ώρες θα με στήσετε στον τοίχο. Γι' αυτό σου λέω, σύντροφε, πάρε την μοίρα στα χέρια σου. Το 'κανες μια φορά, μπορείς να το ξανακάνεις.

ΦΡΟΥΡΟΣ : Κλείσανε οι δρόμοι.

ΤΙΤΟΣ : Άμα έχεις τον τρόπο σου, ξανανοιγουν.

ΦΡΟΥΡΟΣ : Τι δηλαδή, εσύ έχεις τον τρόπο σου; Και τότε γιατί είσαι εδώ;

ΤΙΤΟΣ : Γιατί εδώ είναι ο τρόπος.

ΦΡΟΥΡΟΣ : Δεν σε καταλαβαίνω.

ΤΙΤΟΣ : Θα σου πω, αλλά πρέπει να ξέρω ότι μπορώ να σ' εμπιστευτώ.

ΦΡΟΥΡΟΣ : Να μ' εμπιστευτείς για ποιο πράγμα;

ΤΙΤΟΣ : Ότι δεν θα με δώσεις.

ΦΡΟΥΡΟΣ : Τελειωμένος είσαι, τι διαπραγματεύεσαι;

ΤΙΤΟΣ : Σωστά. Αλλά άμα μ' ακούσεις, έχουμε μια τελευταία ευκαιρία. Εσύ κι εγώ.

ΦΡΟΥΡΟΣ : *(σηκώνεται, κάνει μια βόλτα γύρω από το κενοτάφιο και ξανακάθεται απέξω)*
Κοιμούνται.

ΤΙΤΟΣ : Ξέρω που είναι θαμμένος.

ΦΡΟΥΡΟΣ : Ποιος;

ΤΙΤΟΣ : Ο χρυσός.

ΦΡΟΥΡΟΣ : Παραμιλάς. Ποιος χρυσός;

ΤΙΤΟΣ : Ο χαμένος.

ΦΡΟΥΡΟΣ : Ο χαμένος! Ο καταραμένος. Εκείνος ο χρυσός;

ΤΙΤΟΣ : Ναι, εκείνος.

ΦΡΟΥΡΟΣ : Δεν είναι μύθος δηλαδή;

ΤΙΤΟΣ : Πραγματικότητα. Χειροπιαστή.

ΦΡΟΥΡΟΣ : Ξέρεις που είναι ο χρυσός του κράτους, που χάθηκε εκείνη την μέρα;

ΤΙΤΟΣ : Ναι, την μέρα που ήταν να υπογραφεί η ειρήνη.

ΦΡΟΥΡΟΣ : Πολλά κορμιά τον σιέπασαν από τότε.

ΤΙΤΟΣ : Αμέτρητα. Αποδεικαστήκαμε. Κι εσείς κι εμείς.

ΦΡΟΥΡΟΣ : Κι εσύ λες ότι ξέρεις.

ΤΙΤΟΣ : Ναι.

ΦΡΟΥΡΟΣ : Πως;

ΤΙΤΟΣ : Έχω τον χάρτη.

ΦΡΟΥΡΟΣ : Και που τον βρήκες;

ΤΙΤΟΣ : Εγώ τον έφτιαξα.

ΦΡΟΥΡΟΣ : Εσύ τον έκλεψες;

ΤΙΤΟΣ : Όχι τον χρυσό, δεν τον έκλεψα εγώ. Τον χάρτη έφτιαξα.

ΦΡΟΥΡΟΣ : Πώς γίνεται αυτό;

ΤΙΤΟΣ : Γίνεται, αν στον υπαγορεύει αυτός που ξέρει.

ΦΡΟΥΡΟΣ : Ξέρεις ποιος τον έκλεψε;

ΤΙΤΟΣ : Ξέρω.

ΦΡΟΥΡΟΣ : Και που είναι τώρα αυτός; Γιατί δεν ήρθε μαζί σου; Σε περιμένει κάτω;

ΤΙΤΟΣ : Πάει αυτός.

ΦΡΟΥΡΟΣ : Και που είναι δηλαδή ο χρυσός;

ΤΙΤΟΣ : Εδώ.

ΦΡΟΥΡΟΣ : Εδώ που; Στο στρατόπεδο; Στο χωριό; Στις σπηλιές;

ΤΙΤΟΣ : Εδώ στο νεκροταφείο.

ΦΡΟΥΡΟΣ : Πάει το' χάσες μου φαίνεται.

ΤΙΤΟΣ : Αφού σου λέω.

ΦΡΟΥΡΟΣ : Παραμύθια. Φούμαρα. Ο χρυσός θαμμένος στο νεκροταφείο του χωριού του Σκύλου. Ωραίο καλαμπούρι. Ο Σκύλος το ξέρει, ή του το φυλάς για έκπληξη.

ΤΙΤΟΣ : Ολόκληρο καράβι αγοράζεις. Με πλήρωμα και φορτίο.

ΦΡΟΥΡΟΣ : Τόσα πολλά;

ΤΙΤΟΣ : Κι ακόμα παραπάνω. Για σιέψου. Δεν θα χρειαστεί να ξαναδεις ποτέ σου βουνό.

ΦΡΟΥΡΟΣ : Θα βασιλεύει ο ήλιος στον ορίζοντα. Θα βάφεται στα αίματα η θάλασσα.

ΤΙΤΟΣ : Κι εσύ καπετάνιος στην γέφυρα. Θα κρατάς στο χέρι το τιμόνι, κι όπου σου γουστάρει θα ρίχνεις άγκυρα.

ΦΡΟΥΡΟΣ : Μοντεβιδέο, Αβάνα, Γιοχάνεσμπουργκ, Χονγκ Κονγκ.

ΤΙΤΟΣ : Ποτέ ξανά δεν θα έχεις να περάσεις γκρεμνούς, φαράγγια, βουνά.

ΦΡΟΥΡΟΣ : Μόνο πορθμούς και κόλπους.

ΤΙΤΟΣ : Γι' αυτό...

(Τον κόβει ο Φρουρός)

ΦΡΟΥΡΟΣ : Γι' αυτό κι εσύ νομίζεις ότι είμαι κανέννας λειψός στα μυαλά, που ονειρεύεται φευγιά, και που μπορείς να τον κοροϊδέψεις.

ΤΙΤΟΣ : Κάνεις λάθος, εγώ...

ΦΡΟΥΡΟΣ : Εσύ θέλεις να σώσεις το κεφάλι σου και μου πουλάς παραμύθια.

ΤΙΤΟΣ : Αν ήθελα να σωθώ, δεν θα περίμενα εσένα. Μου' φτάνε ο Σκύλος.

ΦΡΟΥΡΟΣ : Τι εννοείς;

ΤΙΤΟΣ : Εννοώ ότι όταν σ' έστειλε να μου φέρεις φαΐ, άνοιξε την πόρτα και μ' αμόλησε.

ΦΡΟΥΡΟΣ : Αλλά δεν έφυγες.

ΤΙΤΟΣ : Μπράβο. Αυτό το κατάλαβες. Ο χρυσός φαίνεται να σε δυσκολεύει.

ΦΡΟΥΡΟΣ : Γιατί δεν έφυγες;

ΤΙΤΟΣ : Να φύγω, να πάω που; Πίσω σ' αυτούς που μ' έστειλαν; Και να τους πω τι; Ότι δεν υπογράφει; Και να ξαναπιάσουμε πάλι τον πόλεμο. Μέχρι που να μείνει ένας όρθιος. Νικητής απόλυτος να μετράει σωριασμένα κορμιά. Καταδικασμένος να ζει μόνος του σ' αυτόν το καταραμένο τόπο;

ΦΡΟΥΡΟΣ : Έμεινες για τον χρυσό.

ΤΙΤΟΣ : Αι, γεια σου.

ΦΡΟΥΡΟΣ : Και που το ήξερες ότι εγώ θα σε βοηθούσα;

ΤΙΤΟΣ : Μου το' πες.

ΦΡΟΥΡΟΣ : Πότε σου το' πα.

ΤΙΤΟΣ : Όταν ξεκλείδωνες την πόρτα.

ΦΡΟΥΡΟΣ : Στο 'πα. Δίκιο έχεις. Και τώρα;

ΤΙΤΟΣ : Τώρα ανοίγεις την πόρτα, και τρέχουμε. Πριν ξημερώσει..

ΦΡΟΥΡΟΣ : Κι ο χάρτης;

ΤΙΤΟΣ : *(Βγάζει από το παπούτσι του ένα διπλωμένο χαρτί και του το δείχνει)* Εδώ.

ΣΚΗΝΗ 6

Είναι η συνέχεια από το ίδιο ασπρόμαυρο βίντεο της αρχής, που θα προβληθεί σε οθόνη προβολής πάνω στην σκηνή. Είμαστε μπροστά από την Κοιμωμένη του Χαλεπά στο Α' νεκροταφείο, ο ίδιος δημοσιογράφος συνεχίζει το ΟΝ του.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Είναι πλέον γεγονός. Σύμφωνα με την ιατροδικαστική έκθεση, οι τρεις σκελετοί, χρονολογούνται από εκείνη την εποχή, την τρομερή για τον τόπο μας, που όλοι μας θέλουμε να ξεχάσουμε. Και να που τώρα, ξανάρχεται στο φως, θέτοντας μας άλλο ένα μυστήριο. Αδιάψευστοι μάρτυρες οι στρατιωτικές τους στολές. Περιμένουμε μια με αγωνία να επιβεβαιωθεί ότι και οι τρεις τους φέρουν διαμπερές τραύμα από όπλο στο κρανίο, καθώς και τις ανακοινώσεις της κυβέρνησης για το πως βρέθηκαν μέσα σε αυτόν τον συγκεκριμένο τάφο. Μην ξεγελιέστε κύριες και κύριοι, βρισκόμαστε μπροστά σε μια ακόμα πληγή. Όσο και να προσπαθούμε να ξεφύγουμε το παρελθόν μας καταδιώκει. Εκεί που θεωρήσαμε ότι τα είχαμε αφήσει όλα πίσω μας, αυτός ο συλημένος τάφος έρχεται να ξυπνήσει τους εφιάλτες. Μείνετε συντονισμένοι για περισσότερες λεπτομέρειες.

ΣΚΗΝΗ 7

Κοντεύει να ξημερώσει. Ο Φρουρός και ο Τίτος περιπλανώνται μέσα στο νεκροταφείο. Ο Φρουρός κρατάει έναν φακό και φωτίζει τον δρόμο τους, ενώ ο Τίτος πηγαίνει μπροστά και τον κατευθύνει.

ΦΡΟΥΡΟΣ: Είσαι σίγουρος ότι είναι από δω; Έχω την εντύπωση ότι ξαναπεράσαμε.

ΤΙΤΟΣ: *(κοιτάζοντας τον χάρτη)* Από το πίσω μέρος της εκκλησίας, στα ριζά από το κωδωνοστάσι μετράς 50 βήματα ίσια μπροστά, στο κυπαρίσσι στον τάφο του παπα-Γιώργη, στρίβεις αριστερά, μετράς 100...

ΦΡΟΥΡΟΣ: Τον τάφο του παπα-Γιώργη δεν τον βρήκαμε.

ΤΙΤΟΣ: Βρήκαμε τον λάκκο του. Ακόμα και στον τάφο δεν τον άφησε ήσυχο, ο δαίμονας. Τον ξέχωσε και σκόρπισε τα κόκκαλα του στα σκυλιά. Του το 'χε υποσχεθεί, αλλά δεν τον πίστεψα.

ΦΡΟΥΡΟΣ: Κι εσύ που το ξέρεις;

ΤΙΤΟΣ: Ξέρω κι άλλα πολλά, αλλά τώρα δεν είναι η ώρα.

ΦΡΟΥΡΟΣ: Σε ξαναρωτάω. Εσύ που ξέρεις πού ήταν θαμμένος ο παπάς;

ΤΙΤΟΣ: Μέτρησα τα βήματα, είδα και το κυπαρίσσι. Δεν ήθελε και πολύ.

ΦΡΟΥΡΟΣ: Έχει κι άλλα κυπαρίσσια ένα γύρω, κι άλλους λάκκους ανοιχτούς. Γιατί αυτόν;

ΤΙΤΟΣ: Άσε τις ερωτήσεις για μετά. Προχώρα τώρα. Σε λίγο φωτίζει. Μετά θα έχουμε όλο τον καιρό για τις παλιές ιστορίες.

(Ο Φρουρός κάνει λίγα βήματα ακόμα και σταματά)

ΦΡΟΥΡΟΣ: Κύκλους κάνουμε σου λέω. Δες εδώ. Τρεις φρέσκοι. Εγώ τους έσκαψα. Ήταν τρία αδέρφια, αμούστακα. Τα έστειλε για περιπολία. Τρεις μέρες μετά τους βρήκαμε ξεσκισμένους από τους λύκους. Άκαπνοι, χαραμίστηκαν.

ΤΙΤΟΣ: *(σκυμμένος πάνω από τον χάρτη)* Για ρίζε μου λίγο τον φακό εδώ. *(Μονολογεί)* Δίπλα στον βορινό φράχτη, από την μεριά του γιρεμού. Είχε μια τριανταφυλλιά. Κίτρινη.

(Σηκώνει τα μάτια και σαρώνει τον ορίζοντα. Διακρίνει κάτι)

ΤΙΤΟΣ: Πάμε.

(Πίσω από κάτι πυκνούς θάμνους που τους παραμερίζουν, βρίσκονται ξανά μπροστά σε ένα κενotáφιο.)

ΤΙΤΟΣ: Τόξερα. Τόξερα ότι ήταν εδώ. Τα βάτα μας τον έκρουβαν.

(Ο Φρουρός προσπαθεί να καθαρίσει λίγο τον χώρο για να έχουν καλύτερη πρόσβαση, και ξαφνικά σταματά και μένει ακίνητος)

ΤΙΤΟΣ: Τι μαρμάρωσες έτσι; Μην ανησυχείς δεν πρόκειται να βγουν από μέσα τα φαντάσματά τους. Ούτε κι αυτά πια δεν μας θέλουν.

ΦΡΟΥΡΟΣ:

ΤΙΤΟΣ: Έλα κάνε πιο πέρα. *(τον σπρώχνει)*. Πρέπει να μπούμε μέσα. Και γρήγορα.

ΦΡΟΥΡΟΣ: *(Γυρίζει και αρπάζει τον Τίτο από τον λαιμό)*. Το 'ξερες.

ΤΙΤΟΣ: *(Ψύχραιμος χωρίς να προσπαθεί να απελευθερωθεί)* Τα είπαμε αυτά. Φυσικά και το 'ξερα. Έχω τον χάρτη.

ΦΡΟΥΡΟΣ: Δεν χρειαζόσουν τον χάρτη. Το 'ξερες ότι σ' αυτόν τον τάφο ερχόμαστε.

ΤΙΤΟΣ: Ναι, το 'ξερα. Αλλά άμα στο μολόγαγα από την αρχή, δεν θα μου άνοιγες ποτέ.

ΦΡΟΥΡΟΣ: Γι' αυτό κάναμε τους κύκλους, για να μου ρίξεις στάχτη στα μάτια.

ΤΙΤΟΣ: Άπαξ και μ' ακολούθησες, τους άλλους τους είχες πια πουλήσει. Δεν χρειαζόταν να σε παραπλανήσω. Έχουν περάσει όμως χρόνια και δεν ήμουν σίγουρος.

ΦΡΟΥΡΟΣ: *(Εξακολουθεί να τον κρατά από τον λαιμό)* Ποιος είσαι;

ΤΙΤΟΣ: *(Ελευθερώνεται)*. Κι εσένα τι σε νοιάζει; Για τον χρυσό δεν έγινες προδότης; Εδώ είναι λοιπόν. Μέσα στον τάφο. Πετάξαμε τα κόκκαλα από τα σκευοφυλάκια και μέσα τους παραχώσαμε τις ράβδους. Με το που θα τις βρούμε, θα κάνουμε την μοιρασιά. Μισές δικές μου, μισές δικές σου.

ΦΡΟΥΡΟΣ: Ψέματα. Από την αρχή έλεγες ψέματα. Πού ξέρω τώρα ότι μόλις βρούμε το χρυσό, δεν θα με πουλήσεις κι εσύ;

ΤΙΤΟΣ : Μην κάνεις τον χαζό γιατί δεν σου ταιριάζει. Το όπλο εσύ το κρατάς.

ΦΡΟΥΡΟΣ *(Πιάνει ασυναίσθητα το όπλο στην ζώνη του)*. Ψέματα. Όλα ψέματα. Κι εσύ, κι αυτός, κι ο πόλεμος και ο σκοπός και η ειρήνευση. Ψέματα.

ΤΙΤΟΣ: Και αλήθειες. Αλλά εσύ δεν τις άκουγες. Γιατί ήσουν κουφός. Και μην περνιέσαι για καλύτερος. Και τώρα ζητάς και το διάφορο! Σπουδαίος σύντροφος.

ΦΡΟΥΡΟΣ: Εσύ κι ο Σκύλος.

ΤΙΤΟΣ: Στο πα. Αλλά εσύ έχεις στα πόδια σου το φευγιό, δεν μ' άκουσες. Φτάσαμε λοιπόν, μια τριχά μας χωρίζει. Τι περιμένεις;

ΦΡΟΥΡΟΣ: *(Καθαρίζει καλύτερα με το χέρι μια πλάκα πάνω στον τοίχο του κενοταφίου)* Οίκος Γεωργίου Τίτου *(κομπιάζει)*...

ΤΙΤΟΣ: Ούτε τ' όνομα του δεν αντέχεις να συλλαβίσεις;

ΦΡΟΥΡΟΣ: *(με πολύ σιγανή φωνή)*. Το 'ξερες.

ΤΙΤΟΣ: Κι εσύ γιατί νομίζεις ότι θα με άφηνε να φύγω; Γιατί με λυπήθηκε; Εμένα τον αθώο αγγελιαφόρο της ανακωχής;

ΦΡΟΥΡΟΣ: Εσύ κι αυτός.

ΤΙΤΟΣ: Ναι εγώ κι αυτός. Ίδιο αίμα. Ίδια καταραμένη γενιά.

ΦΡΟΥΡΟΣ: Και η ανακωχή; Κι αυτή ένα από τα ψέματα σου;

ΤΙΤΟΣ: Όχι αυτή είναι αληθινή. Εκείνοι εκεί κάτω, τα 'βαλαν μπροστά, τα μέτρησαν, μέτρησαν και τους νεκρούς, που είναι πια περισσότερο από τους ζωντανούς, έκανα τα πιερά γλυκά, και μ' έστειλαν.

ΦΡΟΥΡΟΣ: Χωρίς να ξέρουν.

ΤΙΤΟΣ: Κανείς δεν ξέρει. Μόνο εγώ κι αυτός. Και τώρα εσύ.

ΦΡΟΥΡΟΣ: Και για τον χρυσό, ποιος άλλος ξέρει.

ΤΙΤΟΣ: Είπα κι εγώ, ότι ξαφνιαστήκες και σε συνεπήρε η συγκίνηση για το μεγάλο μυστικό και τον ξέχασες! Ότι σε πήρε ο πόνος για την κατάρρα που κουβαλάω! Σιγά.

ΦΡΟΥΡΟΣ: Από την αρχή αυτό ήταν το σχέδιο σου;

ΤΙΤΟΣ: Από την αρχή.

ΦΡΟΥΡΟΣ: Ωραία, τώρα που τον βρήκαμε τον γαμημένο τον τάφο σας, τι κάνουμε;

ΤΙΤΟΣ: Μπαίνουμε μέσα.

ΦΡΟΥΡΟΣ: Από πού;

ΤΙΤΟΣ: Τι εννοείς από πού; Από την πόρτα.

ΦΡΟΥΡΟΣ: Αφού λοιπόν εσύ τα ξέρεις όλα, βρες την και την πόρτα.

ΤΙΤΟΣ: *(Κάνει μια βόλτα γύρω από τον τάφο).* Δεν μπορεί. Αφού εδώ ήταν. Το θυμάμαι. Αδύνατο. Λες να την έχτισε; *(Προς τον Φρουρό)* Για φέξε μου καλύτερα. Μα δεν μπορεί. Αφού σου λέω εδώ ήταν.

ΦΡΟΥΡΟΣ: Και τώρα δεν είναι.

ΤΙΤΟΣ: Δεν καταλαβαίνω.

ΦΡΟΥΡΟΣ: Καταλαβαίνω όμως εγώ. Δεν είσαι ο μόνος που ξέρεις για τον χρυσό. Το ξέρει κι εκείνος.

ΤΙΤΟΣ: Αποκλείεται.

ΦΡΟΥΡΟΣ: Πώς αποκλείεται;

ΤΙΤΟΣ: *(Σε διαρκή κίνηση γύρω από τον τάφο, ψηλαφίζοντας τους τοίχους).* Τότε δεν είχε ακόμα πέσει στα χέρια του το χωριό. Το κρατούσαμε εμείς με νύχια και με δόντια. Την προηγούμενη πριν την ειρήνη, αυτός ήταν κάτω μαζί με τους άλλους, είχαν δώσει τα χέρια και χτένιζαν τις λεπτομέρειες. Την επαύριον θα υπέγραφαν το χαρτί, κι όλα θα ήταν μέλι-γάλα. Τότε ήρθε και το μήνυμα να κατέβουμε. Να γυρίσουμε πίσω. Ο χρυσός δεν κινδύνευε πια. *(Αγκομαχά, ιδρώνει).* Όμως δεν υπήρχε περίπτωση να του κάνω το χατίρι. Του το είχα υποσχεθεί ότι θα τον πάρω μαζί μου στην κόλαση. Τρεις ήμασταν όλοι κι όλοι που τον φυλάγαμε. Για να μην δίνουμε στόχο. Ξεινήσαμε αμέσως μόλις έφτασε η εντολή. Ίσα που θα τους προλαβαίναμε πριν την υπογραφή. Μας έπιασε η νύχτα στο σταυροδρόμι. Έμεινα ξύπνιος να φιλάω. Εύκολο ήταν. Τους άλλους δύο, τους έπιασα στον ύπνο. *(Κάνει μια κίνηση ότι τους κόβει το λαιμό).* Στους δικούς μου είπα ότι μας την είχαν στημένη. Ότι η συμφωνία ήταν κόλπο για να πάρουν τον χρυσό. Δεν ήθελαν και πολύ.

ΦΡΟΥΡΟΣ : Σταματά να γυρνάς γύρω-γύρω. Δεν θα την βρεις.

ΤΙΤΟΣ : Μα αφού σου λέω. Εδώ ήταν.

ΦΡΟΥΡΟΣ : Ήταν. Σωστά το είπες. Δεν είναι πια.

ΤΙΤΟΣ : Δεν μπορεί. Αυτός δεν θα πατούσε ποτέ το πόδι του εδώ. Τον βαραίνει το αίμα τους. Του πατέρα, της Λένης, του παιδιού. Ποτέ του δεν θα πλησίαζε. Το είδες κι εσύ, τον είχαν πνίξει τ' αγιάθια τον τάφο.

ΦΡΟΥΡΟΣ : Δεν το 'κανε αυτός.

ΤΙΤΟΣ : Τότε ποιος;

ΦΡΟΥΡΟΣ : Εσύ.

ΤΙΤΟΣ : Εγώ;

ΦΡΟΥΡΟΣ : Εσύ κι ο γδικιωμός σου.

ΤΙΤΟΣ : *(Σωριάζεται μπροστά στον τάφο)*. Δεν είχα άλλο δρόμο.

ΦΡΟΥΡΟΣ : Και έτσι έκοψες και τον δικό μας. *(Κάθεται δίπλα του και βγάζει ένα τσιγάρο και του δίνει, ανάβει κι αυτός άλλο ένα)*.

ΤΙΤΟΣ : Και τώρα;

ΦΡΟΥΡΟΣ : Τώρα περιμένουμε.

ΣΚΗΝΗ 8

Έχει ξημερώσει. Εμφανίζεται ο Σκύλος μαζί με τον σκύλο του. Ο Τίτος και ο Φρουρός κοιμούνται μπροστά στο κενοτάφιο.

ΣΚΥΛΟΣ : *(Κλωτσάει τον Τίτο να ξυπνήσει)*. Νόμιζες ότι δεν θα σε έβρισκα;

ΤΙΤΟΣ : Αι σικτίρ ρε.

ΣΚΥΛΟΣ : Μπα, αλλάξαμε τροπάρι.

ΤΙΤΟΣ : Και τροπάρι και ευαγγέλιο. Λόγος δεν σου πέφτει.

ΣΚΥΛΟΣ : Χθες που σου άνοιξα την πόρτα δεν ήθελες να φύγεις. Και σήμερα σε βρίσκω αγκαλιά με τους πεθαμένους. Αφού είχες τόση πρεμούρα να τους συναντήσεις, έπρεπε να μου το είχες πει.

ΤΙΤΟΣ : *(Σηκώνεται όρθιος, φτύνει στα πόδια του Σκύλου)* Αυτούς να τους αφήσεις ήσυχους.

ΣΚΥΛΟΣ : Καλά εσύ, αλλά τον άλλο (δείχνοντας προς τον Φρουρό που ακόμα κοιμάται), πώς τον κατάφερες;

ΤΙΤΟΣ : Σιχάθηκα να σε βλέπει, κι είπε να περάσει απέναντι.

ΣΚΥΛΟΣ : Ωραία, θα 'χεις και παρέα στον δρόμο για την κόλαση.

ΤΙΤΟΣ : Άντε λοιπόν, τελειώνε. Τόσα χρόνια αυτό δεν θέλεις; Για πες τι θα διαλέξεις αυτήν φορά; Την σφαίρα ή την κάμα;

ΣΚΥΛΟΣ : Στον τάφο όμως τι γυρεύεις; Είχατε όλο το βράδυ να ξεφύγετε.

ΤΙΤΟΣ : Εσύ τι λες;

ΣΚΥΛΟΣ : Η Λένη και το παιδί, δεν είναι εδώ. Το ξέρεις.

ΤΙΤΟΣ : Φρόντισες και τους παράχωσες εκεί. Εκεί μαζί με όλους τους άλλους. Τους έβαλες φωτιά. Τους έκαψες ζωντανούς.

ΣΚΥΛΟΣ : Χίλες φορές στο είπα, δεν το 'ξερα ότι δεν είχαν προλάβει να φύγουν από εκεί.

ΤΙΤΟΣ : Ακόμα κι έτσι. Εκεί, ήταν μόνο γυναίκες, γέροι και παιδιά. Εμείς είχαμε ήδη φύγει. Δεν ήταν ανάγκη. Ήταν ανήμποροι. .

ΣΚΥΛΟΣ : Κι εσείς τα ίδια κάνατε.

ΤΙΤΟΣ : Μόνο που εσύ δεν είχες ούτε γυναίκα, ούτε παιδί.

ΣΚΥΛΟΣ : Νύχτα δεν έχω ξημερώσει, που να μην δω στον ύπνο μου την φωτιά, που να μην μυρίσω την καμένη σάρκα.

ΤΙΤΟΣ : Κι όμως ακόμα στέκεις ζωντανός.

ΣΚΥΛΟΣ : Ορίστε (Βγάζει ένα πιστόλι και του το δίνει). Ωρα να κλείσει πια ο λογαριασμός.

ΤΙΤΟΣ : Πολύ αργά. Έχουμε από καιρό σαπίσει. Κι οι δυο.

ΦΡΟΥΡΟΣ : (Έχει σηκωθεί και απευθύνεται στον Σκύλο) Το 'ξερες κι εσύ;

ΣΚΥΛΟΣ : Ποιο πράγμα;

ΦΡΟΥΡΟΣ : Ότι ο χρυσός είναι θαμμένος δίπλα στα προγονικά σου;

ΣΚΥΛΟΣ : Τι λες ρε ξεπουλημένη προδοτή! Δεν φτάνει που μας έγγραψες όλους στ' αρχίδια σου και τον άφησες, τώρα πιάνεις στο στόμα σου και τους πεθαμένους μου;

ΦΡΟΥΡΟΣ : Ίδια σκατά, κι εσύ, κι αυτός κι όλο το σκυλόσογο σας. ΣΚΥΛΟΙ.

(Ο Σκύλος του ορμάει και τον πιάνει με κεφαλοκλείδωμα. Βγάζει ένα μαχαίρι και απειλεί να του κόψει την καρωτίδα)

ΣΚΥΛΟΣ : Ποιον είπες σκύλο ρε καριόλη;

(Επεμβαίνει ο Τίτος και τον παίρνει από τα χέρια του)

ΤΙΤΟΣ : *(Προς τον Φρουρό)* Αφού σου το 'πα. Μόνο εγώ ξέρω για τον χρυσό.

ΣΚΥΛΟΣ : *(Προς τον Τίτο)* Εσύ ήσουν;

ΤΙΤΟΣ : Εγώ.

ΣΚΥΛΟΣ : Έπρεπε να το είχα φανταστεί.

ΤΙΤΟΣ : Έπρεπε.

ΣΚΥΛΟΣ : Και τον έκρυφες στο μόνο μέρος που θα ήταν απόλυτα ασφαλής.

ΤΙΤΟΣ : Στο μνημείο των κριμάτων σου.

ΣΚΥΛΟΣ : Που έγινε πια και δικό σου.

ΦΡΟΥΡΟΣ : Μόνο που δεν βρισκουμε την πόρτα.

ΣΚΥΛΟΣ : Την πόρτα την μπροστινή, μετά τον πατέρα, την έχτισα. Δεν θα ξανάνοιγε άλλωστε ποτέ.

ΤΙΤΟΣ : Σωστά. Ούτε για σένα, κι ούτε για μένα.

ΣΚΥΛΟΣ : Έμεινε όμως ο φεγγίτης.

ΤΙΤΟΣ: Ο φεγγίτης;

ΣΚΥΛΟΣ : Στο πίσω μέρος. Είχαμε σπάσει το τζάμι, κι όταν το σκάγαμε από το σχολείο, ερχόμασταν εδώ.

ΤΙΤΟΣ : Εσύ κι εγώ. Ο μεγάλος κι ο μικρός.

ΣΚΥΛΟΣ: Ήσουν τόσο λιανός που φοβόμουν ότι θα σ' έπαιρνε ο άνεμος.

ΤΙΤΟΣ: Ανέβαινα στην πλάτη σου και πήδαγα μέσα. Και δεν μας έβρισκε κανείς. Ούτε καν εκείνος.

ΣΚΥΛΟΣ: Και σου έλεγα ιστορίες για ήρωες και λαούς.

ΤΙΤΟΣ : Και λέγαμε ότι τίποτα δεν μας χωρίζει.

ΣΚΥΛΟΣ: Τίποτα.

ΤΙΤΟΣ : Ο φεγγίτης. Από κει που τρυπάναμε μικροί, και δεν μας έβρισκαν ποτέ.

ΣΚΥΛΟΣ: Όταν ακόμα ήσουν ο αδελφός μου.

ΤΙΤΟΣ : Όταν ακόμα ζούσαμε.

Ο Φρουρός έχει ήδη ξεκινήσει να σκαρφαλώνει στην οροφή του κενοταφίου.

ΣΚΗΝΗ 9

Τους βρίσκουμε και τους τρεις μέσα στο κενοτάφιο. Έχουν ανοίξει όλα τα σκευοφυλάκια που βρίσκονται πεταμένα στο πάτωμα μαζί με κόκκαλα, μαζί με σπασμένες κορνίζες από φωτογραφίες καθώς και ασπρόμανυρες φωτογραφίες. Στους τοίχους βλέπουμε μόνο μόνο άδειες θέσεις. Ο Τίτος πηγαίνει πάνω κάτω. Ο Σκύλος καθισμένος σε μια γωνία και κρατάει μια φωτογραφία στα χέρια του και ο Φρουρός όρθιος δίπλα του , μια κοιτάει προς το φεγγίτη και μια προς αυτόν.

ΦΡΟΥΡΟΣ : Ποιος είναι αυτός; Γνώριμος μου φαίνεται.

ΣΚΥΛΟΣ : Ο Δράκος.

ΦΡΟΥΡΟΣ : Ο στρατηγός τους; Ο φόβος και ο τρόμος μας;

ΤΙΤΟΣ : Που περπατούσε και σιάζονταν τα βουνά, και χλόμιαζε ο ήλιος.

ΦΡΟΥΡΟΣ : Ο Δράκος είναι η γενιά σας;

ΤΙΤΟΣ : Η ρίζα μας, ο αρχηγός μας, η φυλακή μας.

ΦΡΟΥΡΟΣ : *(προς τον Σκύλο)* Ήταν σούρουπο. Απρίλης. Τα χόρτα είχαν ψηλώσει. Είχε μακρύνει η μέρα. Τρεις μέρες σιάβαμε λάικους να θάψουμε τους πεθαμένους από εκείνη την καταραμένη μέρα. Πιότερα τα πτώματα από τους ζωντανούς. Κι εσύ χαμένος. Μετράγαμε το ψωμί και τις κονσέρβες. Δεν θα κρατούσαμε άλλο ένα γιούρλια, όταν έφτασε το μαντάτο. Ο Δράκος ήταν νεκρός.

ΤΙΤΟΣ : Στημένος στον τοίχο της εκκλησίας και τουφεισμένος. Μία στην καρδιά, μία στο μέτωπο.

ΦΡΟΥΡΟΣ : *(προς τον Σκύλο)* Είχε πέσει στην ενέδρα. Την ενέδρα που έστησες εσύ. Την έχεις πει τόσες φορές αυτήν την ιστορία που πίστεψα ότι ήμουν κι εγώ εκεί.

ΤΙΤΟΣ : *(προς τον Σκύλο)* Μίλα ρε. Πες την αλήθεια. Δεν ήταν ενέδρα. Εσύ του μήνυσες για να τον δεις. Εσύ ο πρώτος του. Η σπορά του. Ο σπουδαγμένος, ο ιδεολόγος. Εσύ ήθελες κάτι να του πεις. Μίλα λοιπόν.

ΣΚΥΛΟΣ : Χάναμε, αφανιζόμασταν. Όσοι δεν σκοτώθηκαν, ήταν έτοιμοι να λιποτακτήσουν. Ο σκοπός, έπρεπε να προστατέψω τον σκοπό.

ΦΡΟΥΡΟΣ : Έστησες παγίδα στον γονιό σου;

ΤΙΤΟΣ : Φτύστην επιτέλους την αλήθεια. Η μήπως θαρρείς ότι θα σου κάψει την γλώσσα.

ΣΚΥΛΟΣ : Ήθελα να του προτείνω ανακωχή. Να σωθούμε όσοι απομείναμε, να βρούμε έναν τρόπο.

ΦΡΟΥΡΟΣ : Και σε πίστεψε και ήρθε μόνος του;

ΣΚΥΛΟΣ : Του τοχα κάνει καθαρό. Ή μόνος σου, ή δεν με ξαναβλέπεις.

ΤΙΤΟΣ : Τον έφαγε η αδυναμία που σου είχε. Πάντα σε πίστευε. Ακόμα και όταν σήκωσες τον κόσμο ενάντια του.

ΦΡΟΥΡΟΣ : (προς τον Σκύλο) Κανείς δεν ήξερε ότι ήταν ο γονιός σου.

ΤΙΤΟΣ : Τον είχε στείλει να σπουδάσει. Όταν ξέσπασε το κακό, ήταν ακόμα έξω. Κι εκείνος περπατούσε και καμάρωνε ότι θα γύριζε μια μέρα να πάρει στα χέρια του το τιμόνι του τόπου.

ΣΚΥΛΟΣ : Αλήθεια ήταν. Μόνος μου λογάριαζα να τον συναντήσω. Να πέσω στα πόδια του. Να του ζητήσω συχώρεση. Για την Λένη, για το παιδί. Εκείνος θα με πίστευε ότι δεν ήξερα ότι δεν τους είχες μαζί σου. Να υπογράφαμε την καταραμένη την ειρήνη. Να εξιλεωνόμουν. Να σταματήσω να μυρίζω καμένες σάρκες.

ΦΡΟΥΡΟΣ : Εσύ όμως δεν ήσουν μόνος.

ΣΚΥΛΟΣ : Ήθελα, αλλά την τελευταία στιγμή δεν με άφησαν. Δεν με πίστευαν πια. Έλεγαν ότι τα μάτια μου είχαν θολώσει. Ότι θα πρόδιδα τον σκοπό. Όταν έφτασε στο συμφωνημένο μέρος, τον έβλεπα να πλησιάζει και δεν είχα τρόπο να τον προειδοποιήσω. Τ' άλλα τα ξέρεις. Τον μάζεψαν μόλις εμφανίστηκε στο ξέφωτο.

ΤΙΤΟΣ : Και την επαύριο του έριξες την χαρακτηρισική βολή.

ΣΚΥΛΟΣ : Δεν μου είπε ούτε μία λέξη. Δεν μου έριξε ούτε μια ματιά. Έπρεπε να διαλέξω. Η εγώ, ή αυτός. Ή εμείς ή αυτοί. Ο σκοπός. Ο καταραμένος ο σκοπός.

ΦΡΟΥΡΟΣ : Όταν μαθεύτηκε το νέο, πύκνωσαν με μιας οι τάξεις μας. Πήραμε τ' απάνω μας. Έλεγα ότι λίγο ακόμα και θα νικάγαμε. Κι όλο φτάναμε στην πηγή, κι όλο πισωγυρίζαμε.

ΤΙΤΟΣ : (προς τον Σκύλο) Σκοπός ποτισμένος με το αίμα μας. Ποτέ δεν θα δικαιωνόσουν.

ΣΚΥΛΟΣ : Μετά δεν μ' ένοιαζε τίποτα πια.

ΦΡΟΥΡΟΣ : Κι εμείς, μείναμε να πολεμάμε απατημένοι, πιόνια ενός εγκληματία. Ψέματα, όλα ψέματα. Ακόμα κι ο χρυσός, ψέμα κι αυτός.

ΤΙΤΟΣ : Όχι , αυτός δεν είναι ψέμα. Αφού σου λέω, εγώ με τα ίδια μου τα χέρια τον έκρυψα εδώ.

ΦΡΟΥΡΟΣ : Και τότε που είναι; Για κοιτά γύρω σου. Τι βλέπεις; Κόκκαλα και μόνο κόκκαλα. Κι εμάς.

ΤΙΤΟΣ : Δεν μπορεί κάποιος τον πήρε. *(Σκύβει και σηκώνει τον Σκύλο από τα πέτα).* Εσύ!

ΣΚΥΛΟΣ : Στον χρόνο πάνω ήρθα εδώ μια τελευταία φορά. Είχα την Λένη και το παιδί μέσα σ' ένα μικρό κιβώτιο. Ξύλινο. Ήμουν πια ο Σκύλος με τ' όνομα, όλοι με σκιάζονταν. Είχα ζητήσει να τους βρουν. Νύφη μου ήταν και ανίψι. Το μοναδικό. Θαρρείς ότι δεν τους πόνναγα. Σκίστηκαν. Όμως εγώ δεν άντεξα να το ανοίξω ποτέ. Είπα μόνο να τους αφήσω να αποστάσουν δίπλα του. Έστω κι έτσι. Μόλις μπήκα στον τάφο, το κατάλαβα.

ΦΡΟΥΡΟΣ : *(προς τον Σκύλο)* Βρήκες τον χρυσό;

ΣΚΥΛΟΣ : Τον βρήκα.

ΦΡΟΥΡΟΣ : Και δεν είπες ποτέ τίποτα σε κανένα.

ΣΚΥΛΟΣ : Και ποιος νομίζεις ότι σε έντυνε και σε τάζε και σε προστάτευε; Πού θαρρείς ότι τα έβρισκα τα λεφτά για τα ρεγάλα και τα λαδώματα; Για τα όπλα; Δεν ρώτησες ποτέ, γιατί δεν σ' ένοιαζε. Ο Σκύλος είναι ο αρχηγός, άστονα να κόψει τον λαιμό του.

ΦΡΟΥΡΟΣ : Μας άφησες ν' ανοίγουμε τάφους και τάφους.

ΣΚΥΛΟΣ: Πόλεμος ήταν. Τι περίμενες;

ΤΙΤΟΣ : *(προς τον Σκύλο)* Ήξερες ότι θα 'ρθω.

ΣΚΥΛΟΣ : Σε περίμενα χρόνια. Άργησες.

ΤΙΤΟΣ: Κι η Λένη και το παιδί;

ΣΚΥΛΟΣ : Εκεί, σ' εκείνη την γωνία. *(Δείχνει προς ένα μικρό κιβώτιο, κρυμμένο πίσω από τα κόκκαλα και τα άδεια σκευοφυλάκια. Ο Τίτος τα παραμερίζει όλα και προσπαθεί ν' ανοίξει το κιβώτιο.)*

ΤΙΤΟΣ: Δώσε μου το μαχαίρι σου.

(Ο Σκύλος πάει κοντά του και τον βοηθά να το ανοίξουν.)

ΤΙΤΟΣ : *(Σωριάζεται δίπλα στο κιβώτιο)* Είναι άδειο.

ΣΚΥΛΟΣ : Τι λες;

ΤΙΤΟΣ : Κοίτα και μόνος σου, μεγάλε και τρανέ αρχηγέ.

ΣΚΥΛΟΣ : Άδειο.

ΦΡΟΥΡΟΣ : *(Βγάζει το πιστόλι και τους σημαδεύει)* Καταραμένη γενιά. Γεννήματα σκύλας. Δολοφόνοι. Κι εγώ Κι εγώ ποιο είναι το μερτικό μου από τούτο το καταραμένο μίσος σας; Τώρα ούτε βιός, ούτε σπίτι, ούτε φαμίλια δεν έχω πια. Ο χρυσός είναι δικός ΜΟΥ.

ΤΙΤΟΣ : Γιατί εσύ δεν σκότωσες, δεν έκαψες, δεν βίασες;

ΣΚΥΛΟΣ: Εσύ δεν ήσουν το πιο πιστό μου σκυλί; Εσύ δεν ήσουν δίπλα μου κάθε στιγμή;

ΦΡΟΥΡΟΣ : Ήμασταν σε πόλεμο.

ΣΚΥΛΟΣ : Πάντα σε πόλεμο είμαστε σε τούτη την πατρίδα.

ΦΡΟΥΡΟΣ : Ναι, αλλά αυτός ο πόλεμος ήταν ο δικός σας. Μόνον δικό σας. Τους δικούς σας τους λογαριασμούς είχατε να λύσετε. Κι εγώ βρέθηκα στην μέση. Κι έπρεπε να ζήσω.

ΤΙΤΟΣ : *(προς τον Φρουρό)* Μπορούσες να' χες φύγει. Το είχες κάνει ήδη μια φορά.

ΣΚΥΛΟΣ : *(προς τον Φρουρό)* Μπορούσες να με είχες σκοτώσει. Θα είχαν όλα τελειώσει.

ΤΙΤΟΣ : *(προς τον Φρουρό)* Εμείς πηγαίναμε ίσια στον γιρεμό.

ΣΚΥΛΟΣ : *(προς τον Φρουρό)* Εμείς είμαστε έτσι κι αλλιώς καταδικασμένοι. Θυμάσαι εκείνη την βραδιά που είχα γίνει τύφλα. Ήταν η μέρα που έβαλα το κιβώτιο εδώ και σφράγισα την πόρτα. Στο είχα φωνάξει τότε, φύγε για να σωθείς. Είμαι μέχρι το μεδούλι καταραμένος. Κι εσύ έφυγες, αλλά μετά γύρισες.

ΤΙΤΟΣ : *(προς τον Φρουρό)* Γιατί ήσουν δειλός. Γιατί δεν είχες το κουράγιο να φτάσεις μέχρι την θάλασσα.

ΣΚΥΛΟΣ: *(προς τον Φρουρό)* Γιατί έπρεπε να υπάρχει πάντα κάποιος να κουβαλάει το βάρος της απόφασης.

ΤΙΤΟΣ: *(προς τον Φρουρό)* Μπορεί εμείς να είμαστε ψεύτες και δολοφόνοι, αλλά είμαστε κάποιοι. Εσύ είσαι κανένας. Ένας λακές.

ΣΚΥΛΟΣ : *(προς τον Φρουρό)* Ένας ακόμα πιστός σκύλος. Σειρά σου πια. Εμείς εδώ ανήκουμε. Πάνω στα κόκκαλα και τα φαντάσματα.

ΤΙΤΟΣ : *(προς τον Φρουρό)* Για να σε δω, τώρα!

ΦΡΟΥΡΟΣ : ΣΚΥΛΟΙ. (Πυροβολά)

ΣΚΗΝΗ 10

Είναι ένα έγχρωμο βίντεο που θα προβληθεί σε οθόνη προβολής πάνω στην σκηνή. Είμαστε στην είσοδο του Α' νεκροταφείου, ένας νέος άνδρας, μάλλον ξεναγός, μιλάει προς μια μικρή ομάδα ανθρώπων.

ΞΕΝΑΓΟΣ: Αγαπητοί μου, πρώτος μας σταθμός, είναι ένας οικογενειακός τάφος που αφηγείται μια τόσο γνωστή και τόσο ανοίκεια ιστορία. Ο αστικός μύθος μιλάει για χρυσό που ήταν θαμμένος πλάι με ιερά κόκκαλα, για κιβώτια άδεια και για σκελετούς ντυμένους με στρατιωτικά ρούχα. Για ανθρωποφάγους και για αναίτιους πολέμους. Όπως ίσως μαντέψατε θα επισκεφτούμε τον τάφο της θρυλικής εκείνης οικογένειας που έδωσε στους μεν τον Δράκο και στους δε τον Σκύλο και στους υπόλοιπους από εμάς από έναν πρόγονο και ήρωα και προδότη. Μπορεί βέβαια και να υπερβάλλω, γιατί ίσως εσείς να ξέρετε πιο πολλά από μένα για την ιστορία τους, που χρόνια τώρα την αναμασάμε και την φτύνουμε, αλλά δεν έχουμε ακόμα καταλήξει ποιανού ποιος ήταν ο φονιάς και ποιος απλώς το θύμα. Αλλά μην άγχεστε με το τόσο αίμα, γιατί το μόνο που εσείς θα πρέπει να συγκρατήσετε από όλη την ιστορία που θα σας διηγηθώ είναι ότι το μάρμαρο που χρησιμοποιήθηκε για την κατασκευή αυτού του τάφου, που κρατάει ακόμα τα μυστικά του, προέρχεται από το γνωστό εργαστήριο της Τήνου και τον θρυλικό του γλύπτη. Πάμε λοιπόν.